

Living the Lotus 12

Buddhism in Everyday Life

2023
VOL. 219

Rissho Kosei-kai of the UK

Living the Lotus Vol. 219 (Tháng 12 2023)

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa
Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa
Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rissho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Hội Rissho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Lúc nào cũng “tràn đầy năng lượng”
—Bệnh tật hay cay đắng khổ sở đều là thiện tri thức

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

“Đến lúc phải gặp tai ương thì gặp sẽ tốt hơn”

Ngày 8 tháng 12 là “Lễ Phật Thành Đạo” để chúc mừng ngày Đức Thích Tôn mở ra con đường giác ngộ và dâng lên tấm lòng thành của sự biết ơn. Tôi muốn mỗi người chúng ta hãy cùng nghiền ngẫm từ tận đáy lòng về sự tuyệt vời và sự đáng biết ơn khi có thể gặp được phật pháp mà Đức Thích Tôn thuyết giảng.

Thế thì, một cách tương tự, vào ngày 8 tháng 12, ngày có “Lễ Phật Thành Đạo” năm Bunsei thứ 11 (1828), thiền sư Ryokan đã viết và gửi một phong thư cho một người bạn phải hứng chịu một trận động đất lớn để truyền tải chân lý mà Đức Thích Tôn đã giác ngộ thành “pháp đã sống đời với dòng máu nóng”.

Ông viết một bài thơ rằng “Đời dài quá biết ngày nào nhắm mắt, Những bi thương chẳng biết lúc nào nguôi, Sống dài chẳng phải việc hay, Thà rằng chết sớm đáng cay chẳng nhiều” (nguyên văn tiếng Nhật: Chẳng ngờ là cứ sống mãi chẳng chịu chết đi, việc phải trải qua những trải nghiệm bi thương như thế này thật khổ sở biết bao) để trước tiên động viên người bạn, sau đó, tiếp tục bằng chữ “tuy nhiên” và khuyên răn rằng

“Đến lúc phải gặp tai ương thì gặp tai ương sẽ tốt hơn. Đến lúc phải chết thì chết sẽ tốt hơn. Đây mới chính là diệu pháp để tránh khỏi tai ương”

Nỗi khổ sở về tai ương hay sinh lão bệnh tử thì không một ai trên đời này tránh được. Rằng vì đó là những thứ mà với sức con người thì không thể làm được gì, những việc không có cách nào giải quyết nên việc đón nhận điều đó như nó vốn là phương cách duy nhất để vượt qua mà không bị nổi cay đắng khổ sở đó nghiền nát.

“Gặp tai ương sẽ tốt hơn” thoát nhìn là một cách nói lạnh lùng nhưng mỗi lần nhìn thấy và nói ra câu này, tôi cảm nhận sâu sắc rằng thật là một câu nói có điểm nhấn biết bao và tâm hồn tôi thật khoan khoái. Tôi cảm thấy vui phơi phới trong lòng với mỗi quan hệ tin cậy với người bạn (tăng già) có đủ cả sự khắc nghiệt để truyền đạt sự chân thực và lòng yêu thương tràn ngập ở đó, và sự căn cơ đủ để đón nhận việc đó.

Sống đời một cách khỏe mạnh và bình yên không phải là gì khác hơn là sống qua mỗi ngày cùng với lòng biết ơn với tinh thần như thế này.

Chỉ “canh tác mảnh ruộng tâm hồn”

Nhân tiện, ở một đoạn trong Kinh Pháp Hoa có câu “Đề Bà Đạt Đa là thiện tri thức”. Đề Bà Đạt Đa là nhân vật còn định sát hại cả Đức Thích Tôn mặc dù là đệ tử và thân tín của Đức Thích Tôn. Đức Thích Tôn nói người đó là “thiện tri thức” — theo Đức Khai Tổ thì là “người bạn giúp làm mở mắt đối với một vấn đề lớn gọi là phải sống đời hết cuộc đời như thế nào”. Ngoài ra, người đã nói ra câu “Bệnh tật mới chính là thiện tri thức đích thực” là cao tăng Eikan ở chùa Zenrin-ji (Thiền Lâm tự) ở Kyoto. Có thể thấy ở đây cảm xúc biết ơn gọi là “Thứ đã cứu rồi bản thân ốm đau bệnh tật là bản thân chính bệnh tật, thứ là cơ duyên để nhận ra chân lý”.

Cả tai ương lẫn bệnh tật nếu gặp phải thì việc muốn buông lời than vãn là rất bình thường. Tuy nhiên, nếu chúng ta chấp nhận chúng như là quy luật bất biến của thế giới này và nắm bắt như là thiện tri thức thì đừng nói là sẽ bị đánh gục bởi nỗi cay đắng khổ sở mà sẽ được thức tỉnh bởi trí tuệ để tiến lên phía trước một cách rắn rỏi và bình lặng trong tâm hồn.

Ngoài ra, cũng có cách nhìn gọi là sức khỏe và bệnh tật không là những thứ đối lập nhau. Tương tự như sự sống và cái chết là hai mặt của cùng một đồng xu, vì đang khỏe mạnh nên mới bị bệnh, và chính vì bị bệnh mới biết được sự đáng biết ơn của sự khỏe mạnh. Thế nghĩa là “Bệnh tật cũng có bên trong sức khỏe”.

Trong tạp chí này số tháng một năm nay, tôi đã nói chuyện rằng chúng ta về bản chất là những sự tồn tại tràn đầy năng lượng, và khi nhìn như thế thì vốn ban đầu chúng ta được ban cho thân thể và tinh thần khỏe mạnh và tràn đầy năng lượng, và cho dù thỉnh thoảng cảm thấy không khỏe nhưng chúng ta hiện đã nhận được năng lực để biến điều đó thành sức mạnh để sống đời.

Có một vị nọ nói rằng bí quyết sống khỏe mạnh là “phải hành động hết tất cả khả năng và ngủ thật say”, và điều đó có lẽ là việc gọi là khi nỗ lực hành động hết sức mình trong việc mà mình phải làm thì “năng lượng của sự sống” bẩm sinh vốn có sẽ phát huy tác dụng. Thêm vào đó, điều quan trọng hơn nữa đối với chúng ta là việc vượt qua lòng tham hay sự tức giận để tiếp tục tinh tấn mỗi ngày với tâm hồn hiền hòa, việc canh tác mảnh ruộng tâm hồn.

Để trải qua một năm mới mẻ sắp đến một cách tràn đầy năng lượng hơn cả trước, tôi lại muốn thử suy nghĩ về việc “canh tác mảnh ruộng tâm hồn” trong khi vừa tìm hiểu về cuộc đời Đức Thích Tôn với cảm xúc tươi mới và suy tư cả về những thứ như những cuốn sách mình viết.

(Kosei - số tháng 12 năm 2023)

Spiritual Journey

Mục tiêu của cuộc đời mình mà tôi tìm thấy ở trường tăng lữ Gakurin

Shourab Barua

Hội Rissho Kosei-kai Bangladesh

Thuyết pháp trải nghiệm này là bài được viết thêm những trải nghiệm sau khi tốt nghiệp trường tăng lữ vào thuyết pháp trải nghiệm được học sinh khoa tu dưỡng ở nước ngoài phát biểu tại lễ thuyết pháp tốt nghiệp trường tăng lữ ngày 2 tháng 3 năm 2023 (đạo trường rèn giữa Ome).

Xin chào tất cả mọi người, mong được mọi người giúp đỡ ạ.

Khi 14 tuổi, tôi lần đầu tiên được cha tôi đưa theo đến lễ bái chi bộ Dhaka của giáo hội Bangladesh Hội Rissho Kosei-kai. Vì Phật giáo ở Bangladesh là Phật giáo Thượng tọa bộ nên tôi rất kinh ngạc khi thấy những nghi lễ mà tôi chưa từng thấy cho tới lúc đó được thực hiện tại Hội Kosei-kai. Tôi cảm thấy rất hứng thú khi thấy mọi người vừa gõ chuông và chiêng mokusho vừa tụng kinh điển bằng tiếng Bengal hay thấy cảnh các hội viên tham gia buổi nói chuyện Phật pháp. Lúc đó là lần gặp gỡ đầu tiên của tôi với Hội Rissho Kosei-kai. Sau đó, tôi cũng cùng cha đi từ nhà trong thành phố Dhaka tới đạo trường chi bộ, trong quá trình đó, tôi bị cuốn hút bởi sự tươi sáng của các bạn hội viên câu lạc bộ thanh niên tham gia các hoạt động, và sau đó, khi bản thân thử tham gia trong thực tế thì tôi thấy rất vui và tôi bắt đầu đến đạo trường mỗi tuần. Chúng tôi tập trung tại nhà của bạn bè trong chi bộ để cúng dường cùng nhau, hay

cùng nhau thực hiện vai trò được giao, hay nói chuyện rất nhiều và trải qua thời gian vui vẻ. “Tại sao mọi người ở Hội Kosei-kai có thể trân trọng từng người một và với ai cũng đối xử tử tế?” Những câu hỏi kiểu như thế và sự quan tâm đến Hội Kosei-kai trở nên mạnh mẽ hơn trong quá trình tôi tham gia vào việc cúng dường hay buổi nói chuyện Phật pháp. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, khi việc học ở trường trở nên bận rộn hơn thì cơ hội để tôi tham gia các hoạt động của Hội Kosei-kai trở nên ít đi.

Nhân cơ duyên là việc tham gia “Dự án rửa tay” do Ủy ban WCRP Bangladesh tiến hành vào năm 2015, tôi bắt đầu đi tới chi nhánh Dhaka trở lại. Cũng có khi tôi tới đạo trường giáo hội ở Chittagong, cách đó sáu đến bảy giờ đi xe buýt, để tham dự buổi tụ tập của ban thanh niên. Tại đạo trường giáo hội, tôi rất cảm động trước cách chào hỏi, cách nói chuyện hay thái độ sống chú tâm lắng nghe và đồng tình với câu chuyện của người khác một cách nghiêm túc tại buổi nói chuyện Phật pháp của nhiều đàn anh đàn chị đã học tập Kinh Pháp Hoa tại trường tăng lữ Gakurin ở Tokyo rồi trở về nước. Nhớ lại những hoạt động hồi thơ ấu và thêm vào đó là nghe về tình hình sinh hoạt tại trường tăng lữ của các đàn anh đàn chị, tôi bắt đầu mong muốn học Kinh Pháp Hoa tại trường tăng lữ Gakurin.

Trong khoảng thời gian tôi đang suy nghĩ về việc đi thi trường tăng lữ, cha tôi đổ bệnh vì nhồi máu não và đã được rất nhiều các vị ở giáo hội tận tình giúp đỡ. Từ cảm xúc biết ơn đối với sự giúp đỡ mà chúng tôi nhận được, cảm xúc bản thân cũng muốn học Kinh Pháp Hoa để trở thành nguồn sức mạnh của mọi người trong giáo hội, muốn giúp ích cho sự phát triển của ban thanh niên đã trở nên mạnh mẽ.

Em Shourab thực hiện vai trò gõ chiêng mokusho trong buổi cúng dường tại nhà của một tín hữu của giáo hội Funabashi

May mắn là tôi thi đậu kỳ thi nhập học vào trường tăng lữ Gakurin và đúng ra là sẽ bắt đầu cuộc sống trường tăng lữ ở Tokyo từ tháng 4 năm sau, nhưng do ảnh hưởng của lây lan rộng của virus corona nên tôi đã không thể đến Nhật. Vì thế, tạm thời thì tôi đành phải theo học các giờ học tiếng Nhật tại nhà qua Internet và giao lưu với các giảng viên, các đàn anh đàn chị hay các bạn cùng khóa trường tăng lữ thông qua nhiều chương trình trực tuyến khác nhau. Nhưng mà ở Bangladesh thì kết nối Internet rất hay bị kém đi do ảnh hưởng của mưa, vì thế có nhiều lúc tôi không thể tham gia các giờ học tiếng Nhật. Nếu không hiểu tiếng Nhật thì sẽ không thể học được Kinh Pháp Hoa. Tôi cảm thấy bất an về điều đó và những khi kết nối Internet không ổn định thì tôi rất lo lắng. Những khi không thể nói chuyện với các đàn anh đàn chị hay các bạn cùng khóa tại buổi nói chuyện Phật pháp thì rất đáng tiếc nhưng những ngày như thế thì cũng có ưu điểm là tôi có thể giúp đỡ cha tôi, người lúc đó đang kinh doanh một tiệm tạp hóa ở gần nhà.

Cha tôi thức dậy lúc 5 giờ rưỡi mỗi sáng và lúc nào cũng đánh thức tôi để tôi không bị muộn học. Cha tôi, người vẫn còn bị liệt nửa người bên trái do di chứng của nhồi máu não, thực hiện việc phục hồi chức năng tại nhà hàng ngày để có thể vận động cơ thể một cách bình thường rồi mới tới cửa hàng. Cha tôi luôn nói với tôi “Những việc của chúng ta thì con đừng lo lắng, con hãy cố gắng vì mục tiêu của mình. Người nhà Shourab sẽ luôn làm được. Cha nghĩ người nhà Shourab đã nhận được cơ hội này để tận hiến vì người khác chứ không chỉ gia đình mình”. Nhìn thấy thái độ sống của cha lo lắng cho mình và cố gắng không bỏ cuộc dù vẫn đang bị bệnh, trong con người tôi có dũng khí tuôn trào lên.

Khi không thể kết nối Internet vì trời mưa, tôi đã học tiếng Nhật bằng cách đọc sách giáo khoa của trường Nhật ngữ hay xem YouTube trong khi vừa giúp việc cho cha tại cửa hàng. Các buổi sáng ngày thường trong tuần thì nếu có thể kết nối Internet, tôi sẽ tham gia các tiết học của trường Nhật ngữ, buổi chiều thì phụ việc ở cửa hàng của cha, buổi tối thì trở về nhà rồi làm bài tập, cuộc sống như thế cứ tiếp diễn. Nhờ việc không thể sang Nhật và phụ giúp cho cửa hàng của cha, tôi biết được cha đã chịu nỗi vất vả cực nhọc vô cùng để làm việc và trong lòng tôi tràn ngập

lòng biết ơn.

Sau đó, do virus corona lây lan rộng hơn nữa, sự phong tỏa trong thời gian khoảng 3 tháng tiếp tục và khoảng thời gian đó thì chúng tôi không thể mở cửa hàng. Tuy nhiên, khoảng thời gian 3 tháng đó cũng là khoảng thời gian lần đầu tiên gia đình 5 người có thể ở nhà cùng nhau suốt cả ngày. Có nhiều nỗi lo lắng hay nỗi khổ sở khác nhau chẳng hạn như vấn đề tài chính hay trường học của chị gái và em trai tôi đóng cửa do thảm họa virus corona, nhưng đồng thời, nhờ thảm họa virus corona mà cả gia đình đã có thể dành thời gian bên nhau và có thể làm sâu sắc thêm tình yêu thương gia đình. Chúng tôi đã trải qua thời gian vui vẻ khi cùng nhau ăn ba bữa mỗi ngày, cùng nhau thực hiện việc cúng dường vào buổi tối và nói nhiều chuyện khác nhau mỗi ngày. Khi nhìn dáng vẻ của mẹ nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa vì gia đình mỗi ngày, tôi nhận ra cha và mẹ đã cố gắng làm việc không nghỉ ngơi dù chỉ một ngày để nuôi nấng chị em chúng tôi, và tôi lại một lần nữa có thể cảm nhận được tình yêu thương của cha mẹ. Cũng có lúc tâm trạng tôi chán nản vì không thể đến Nhật Bản, có lần còn định từ bỏ trường tăng lữ, nhưng nhìn thấy thái độ sống của cha mẹ, tôi đã có thể nhận ra được tầm quan trọng của việc hoàn thành đến cùng những việc mình đã bắt đầu với khát khao muốn học tập mà không bỏ cuộc chứ việc có thể đến Nhật Bản hay không thì không phải là vấn đề.

Khoảng thời gian đó thì tôi nói chuyện mỗi tuần qua Zoom với các giảng viên và đàn anh đàn chị của trường tăng lữ đang sống ở Nhật Bản. Tôi cũng tham gia cả nghi lễ ngày giỗ hàng tháng hay Hội Thiện Hữu (Zenyukai). Ngoài ra, nhiều chương trình trực tuyến khác nhau của trường tăng lữ như buổi nói chuyện Phật pháp hay tập huấn thì cho dù tôi không ở Nhật đi chăng nữa nhưng chúng khiến cho tôi có cảm giác giống như đang ở cùng với những người bạn ở trường tăng lữ. Tôi cảm thấy những người bạn ở trường tăng lữ đang niệm Phật để tôi được hạnh phúc. Vào khoảng thời gian khi những giờ học của năm thứ nhất kết thúc, tình hình lây nhiễm virus corona ở Bangladesh cuối cùng đã lắng xuống và vào đầu năm học thứ hai, tôi được cấp phép đến Nhật Bản.

Ngày 30 tháng 4 năm 2022, cuộc sống của tôi ở Nhật Bản cuối cùng cũng bắt đầu. Tôi bắt đầu cuộc

Spiritual Journey ❄️

sống trường tăng lữ tại Ome, được bao quanh bởi thiên nhiên tươi đẹp. Tôi cảm thấy rất vui sướng khi có thể gặp được trực tiếp những người bạn ở trường tăng lữ, những người mà trước đây tôi chỉ nhìn thấy trên màn hình máy tính trong suốt một năm. Tôi cảm thấy cô đơn khi sống xa gia đình, nhưng những người bạn ở trường tăng lữ đã trở thành gia đình mới của tôi. Cuộc sống ký túc xá, bắt đầu với việc cúng dường vào buổi sáng và kết thúc với việc cúng dường vào buổi tối, tất cả đều là những trải nghiệm mới mẻ. Được đàn anh đàn chị hay các bạn cùng khóa chỉ dạy một cách nhẹ nhàng, tôi dần dần bắt đầu có thể thực hiện được nhiều vai trò khác nhau. Tôi cảm thấy mình đang sống đời nhờ được cho sống đời bởi rất nhiều người hay sự vật. Bằng cách tiếp xúc với những người có nền văn hóa hay tập quán khác nhau thông qua cuộc sống ký túc xá, tôi bắt đầu có thể từng chút một đón nhận với lòng biết ơn sự khác biệt với nhau hay sự thay đổi trong sinh hoạt, và ngoài ra, thông qua việc thực hành những hành động tín ngưỡng căn bản và Kinh Pháp Hoa, tôi bắt đầu có thể đồng cảm với niềm vui, nỗi buồn, nỗi khổ sở mà bạn bè đang cảm thấy.

Ở đạo trường rèn giữa tại Ome có ruộng lúa và thông qua trải nghiệm cấy lúa, cảm xúc biết ơn đối với các bữa ăn mà tôi nhận được mỗi ngày tuôn trào. Đồng thời, chúng làm tôi nhớ lại những nỗi vất vả cực nhọc của công việc làm nông mà Đức Khai Tổ đã trải qua thời niên thiếu.

Thông qua việc thực hành hàng ngày, tôi cố gắng trong việc “chào hỏi một cách tràn đầy năng lượng”, “lễ bái phật tính”, “trân trọng người khác”, “trân trọng vai trò được giao”, “thực hiện việc cúng dường biết ơn”, “dọn dẹp chu đáo”.

Trong khoảng thời gian một tháng từ ngày 1 tháng 9 năm 2022, tôi được đến giáo hội Funabashi để thực tập tuyên truyền phổ biến tôn giáo, và tôi đã nhận được rất nhiều cơ hội tiếp xúc với các tín hữu lớn tuổi trong khi vừa thực hành những hành động tín ngưỡng căn bản. Nhờ tất cả các bạn hội viên của giáo hội, tôi đã có được nhiều trải nghiệm quý giá khác nhau. Tôi xin thật sự cảm ơn mọi người.

Ngoài ra, trong lễ rèn giữa được tổ chức ba ngày hai đêm từ ngày 4 tháng 10 thì tôi có được cơ hội để đến thăm và giao lưu với các giáo đoàn khác ở Kyoto và Nara, và tìm hiểu về tôn giáo truyền thống của Nhật Bản. Tôi được cho đến lễ bái ngôi chùa cổ nổi tiếng mà người

binh thường không thể vào được và được chào đón rất ấm áp. Tôi cảm thấy đây cũng là bằng chứng cho thấy ước nguyện hòa bình và sự tử tế đối với người khác của Đức Khai Tổ đã vượt qua rào cản giáo phái để kết nối với nhau. Đức Khai Tổ đã mở ra con đường để tất cả mọi tôn giáo đồng tâm nhất trí cống hiến cho hòa bình thế giới thông qua các hoạt động của WCRP chứ không chỉ riêng Nhật Bản. Tôi cảm thấy Đức Khai Tổ mới đúng là một nhà lãnh đạo tôn giáo đích thực. Hiện tại, WCRP có ủy ban ở hơn 90 quốc gia trên thế giới và những người thuộc các tôn giáo khác nhau cùng nhau nỗ lực hành động trong các vấn đề cần giải quyết của nhân loại. Những lời dạy của Đức Khai Tổ hiện nay đang lan tỏa rộng rãi ra khắp thế giới. Tôi muốn truyền tải những lời dạy của Đức Khai Tổ đã khiến tôi cảm động với các bạn tăng già của giáo hội Bangladesh, chia sẻ chúng với những người thuộc các tôn giáo khác thông qua đối thoại, và bản thân cũng hoạt động hướng tới việc giải quyết các vấn đề của thế giới.

Sau khi tốt nghiệp trường tăng lữ thì tôi muốn giúp ích cho mọi người ở Bangladesh — Tôi đã đến Nhật với mong ước như thế. Để biến mong ước đó trở thành hiện thực, từ nay trở đi tôi cũng sẽ tiếp tục tinh tấn hết sức mình mà không quên cảm xúc biết ơn. Như là bước đầu tiên, tôi sẽ thành lập một nhóm thành viên ban thanh niên bên trong giáo hội Bangladesh và tiến hành các hoạt động để truyền đạt những hành động tín ngưỡng căn bản và tinh thần và hình thức của việc cúng dường cho các bạn thanh niên một cách vui vẻ và tươi sáng. Trong báo cáo nghiên cứu tốt nghiệp trường tăng lữ thì tôi đã thề nguyện rằng mình sẽ nỗ lực hành động trong 4

Cùng với mọi người ở trường tăng lữ trước khi về nước (hàng đầu, thứ 4 từ phải sang)

dự án gọi là “Thúc đẩy việc bảo tồn môi trường thông qua trồng rừng”, “Xóa hoàn toàn nạn đói”, “Xóa bỏ đói nghèo”, “Thực hiện việc sinh hoạt vệ sinh và tốt cho sức khỏe cho Bangladesh” trong khi vừa đối thoại và hợp tác với những người thuộc các tôn giáo khác giống như Đức Khai Tổ.

Mang theo hoài bão như thế trong lòng, tôi tốt nghiệp trường tăng lữ vào tháng 3 năm nay và trở về Bangladesh. Việc tôi làm trước tiên sau khi về nước là đi làm để chăm lo cho gia đình. Ở Bangladesh, một đất nước có dân số đông đúc, thì việc tìm được một chỗ làm tốt không phải là điều dễ dàng. Tuy nhiên, nhờ việc nói được tiếng Nhật và các đàn anh đàn chị đã tốt nghiệp trường tăng lữ giống như tôi giới thiệu một vài công ty mà vào tháng 5 tôi đã có thể xin được việc làm tại một công ty dịch thuật tiếng Nhật và tiếng Bengal. Tôi cảm thấy rất vui sướng vì đã có thể nhận được nhân duyên với các đàn anh đàn chị tuyệt vời thông qua Hội Rissho Kosei-kai. Ngoài ra, tôi cũng biết được là việc “Chào hỏi một cách tràn đầy năng lượng”, “Luôn tiếp xúc với người khác với nụ cười trên môi”, “Tự mình bắt chuyện với người khác để giúp đỡ họ”, và “Lắng nghe cẩn thận những điều người khác nói” là những việc rất quan trọng trong quá trình làm việc. Có thể là không có mấy người giúp đỡ công việc của người khác khi bản thân bận rộn. Tuy nhiên, dù bận rộn như thế nào, tôi cũng không buông lời phàn nàn, và việc của bản thân thì để sang một bên để suy nghĩ những việc trước tiên vì người khác rồi thực hiện việc giúp đỡ họ, bằng cách đó, tôi đã nhận được sự tin tưởng của đồng nghiệp.

Trong các quãng nghỉ của công việc, tôi luôn suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu 4 dự án mà tôi đã thể nguyện trong báo cáo nghiên cứu tốt nghiệp trường tăng lữ. Ngay sau khi trở về nước, tôi đã nhận được cơ hội để nói chuyện với các bạn thành viên ban thanh niên tại hai địa điểm là đạo trường giáo hội ở Chitagong và đạo trường chi bộ ở Dhaka. Mỗi dịp đó, khi tôi báo cáo về dự án với trưởng ban thanh niên và trưởng giáo hội Bangladesh Yasutoshi Mori thì tôi

nhận được rất nhiều lời khuyên để tiến hành kế hoạch một cách chắc chắn từng bước một.

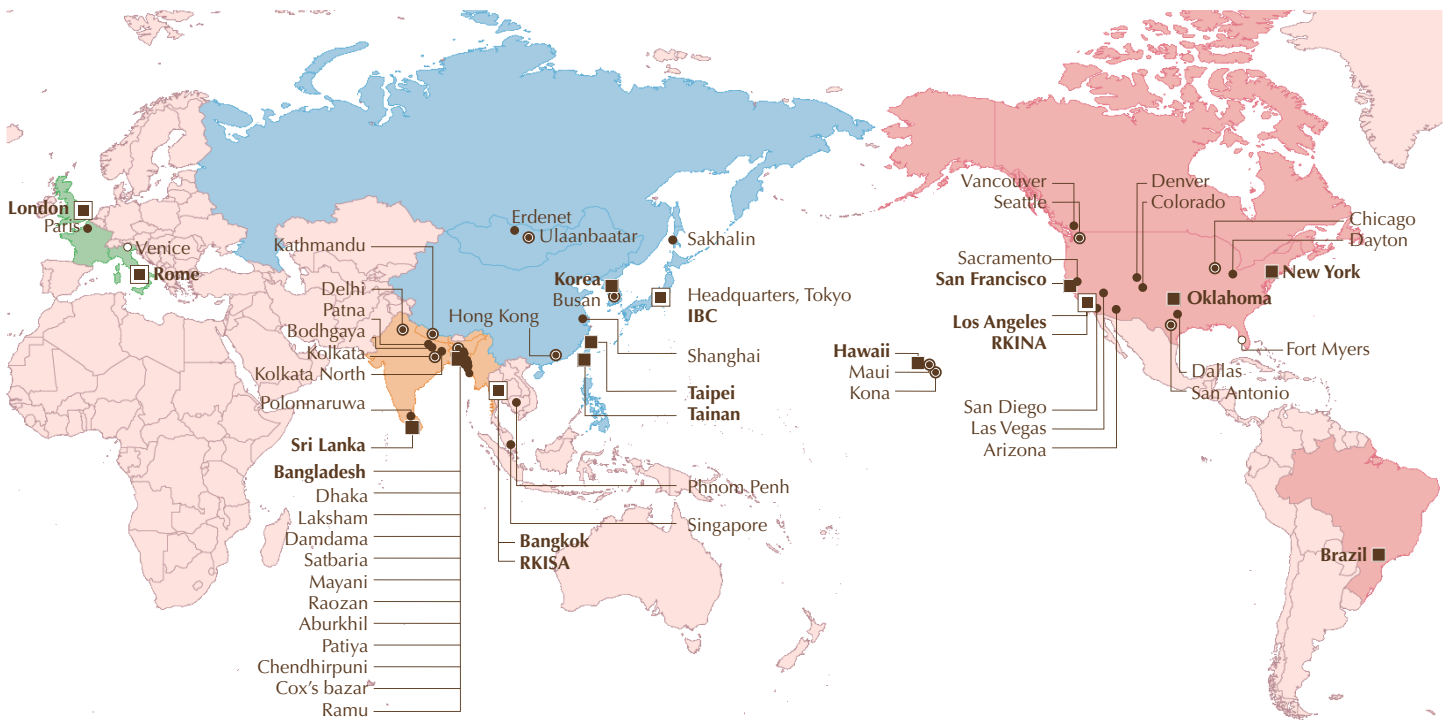
Hiện tại, đạo trường chi bộ Dhaka đang ở trong tình trạng khó ra vào tự do hay tổ chức hội họp thường xuyên do đang thuê phòng trong nhà của một hội viên. Vì lý do đó, với ý định trước tiên bắt đầu từ những việc nhỏ bé quen thuộc, tôi liên lạc trực tuyến với các bạn thành viên ban thanh niên ở Dhaka 1 đến 2 lần mỗi tháng và truyền đạt từng chút một mục đích hay nội dung của dự án. Và với tư cách là hoạt động cụ thể, chúng tôi đang tiến hành kế hoạch để bắt đầu dự án “Thực hiện việc sinh hoạt vệ sinh và tốt cho sức khỏe cho Bangladesh” với mục tiêu là tháng 3 năm sau. Đó là chương trình kéo dài 3 ngày, ngày đầu tiên thì chúng tôi quyết định địa điểm trong thành phố Dhaka để thực hiện hoạt động dọn vệ sinh suốt một ngày, trong hai ngày còn lại thì chúng tôi chọn ra 2 trường trong số các trường học trong thành phố và phân phát tài liệu tổng kết phương pháp và hiệu quả của việc quản lý vệ sinh cho các em học sinh, và truyền tải một cách dễ hiểu cho các em học sinh về phương pháp dọn vệ sinh để ngăn ngừa bệnh tật. Và chúng tôi dự định sẽ cùng các em học sinh thực hiện việc dọn vệ sinh xung quanh các lớp học, các tòa nhà của trường, thêm vào đó là các con đường xung quanh trường. Mong ước của tôi là thông qua 4 dự án này, chúng tôi sẽ bắt tay hợp tác một cách hòa thuận với những người thuộc các tôn giáo khác và giúp ích hướng tới việc tạo dựng một xã hội mà tất cả mọi người đều có thể sống đời một cách tràn đầy năng lượng giống như Đức Khai Tổ đã chỉ ra.

Nhờ Hội Rissho Kosei-kai, bản thân tôi đã trở thành một con người có thể biết ơn với việc lúc này đang sống đời vì được cho sống đời. Kể từ nay trở đi tôi cũng sẽ tiếp tục tinh tấn hướng tới mục tiêu thực hiện một xã hội sẽ chia với nhau niềm hạnh phúc mà mình nhận được với thật nhiều người và ai cũng đều có thể cùng nhau cảm nhận được niềm hạnh phúc theo đúng những lời dạy của Đức Khai Tổ.

🌸 *A Global Buddhist Movement* 🌸

Information about
local Dharma centers

Chúng tôi hoan nghênh những bình luận về bản tin Living the Lotus của chúng tôi
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp